

Dini Bácsi*

A rubindiplomás dr. Horváth Dénes soproni főgyógyszerész úr köszöntése

Kilencvennégy évet tudhat maga mögött a neves gyógyszerész, elnyerve immár szinte minden szakmai elismerést. Ki ez az ember, akit pályatársai és a közember egyaránt méltán becsül? Milyen emberi jellem és tartás rejlik a szakma ilyen sokat megélt művelőjében? Életét a betegek szolgálatának szentelte, megőrizve mély istenhitét és családközpontúságát. Ó Horváth Dénes rubindiplomás gyógyszerész.

1913-ban született Lövön, gyógyszerész családban Szombathelyen és a Soproni Liceumban végezte gimnáziumi tanulmányait. Édesapját példás gyógyszerészi elhivatottsága jellemezte, fiának mégis az evangélikus papi pályát szánta, aki viszont ehelyett '31-ben gyakornokként belépett a családi gyógyszertárba. Bár nemet mondott a papi hivatásra, vallásossága, keresztyén hite egész életén át elkísérte. Édesapja vezette be a gyógyszerkészítés rejtelseibe, pályája innen indult és lassan ívelt felfelé.

Kétéves gyógyszerész gyakornoki ideje végén, Budapesten három hónapos gyakornoki tanfolyamon vett részt, mely után – nem véletlenül – a Gyógyszerészhallgatók Segély és Önképző Egyesületének ifjúsági alelnökének választották. Ez a cím óriási kihatással lett pesti életére, adománygyűjtő teadélutánok, gyógyszerészbálok sora következett, hirtelenjében bekerült a fővárosi elit bálok rendezői közé. Ennyi elfoglaltság közt talán elképzelhetetlennek tűnik, hogyan szakított időt egyetemi tanulmányaira. Szakmai karrierje azonban csak ekkor kezdődött igazán, és mozgalmas életvitelét meghazudtoló módon szinte minden szigorlatát kitűnőre tette le 1935-ben. Még ebben az évben meghívta őt *Mozsonyi Sándor*, a frissen alakult Gyógyszerészeti Intézet első igazgatója, hogy legyen első disszertánsként továbbra is hallgatója. Akkoriban természetes volt, hogy minden doktorandusz komoly feladatot kapott a gyógyszerellátás rutinmunkájában is, és csak ezután, esténként foglalkozhatott a kutatási témájával.

Tablettázó gép

Talán a honvágy szólította haza és az otthoniak szeretete, mindenesetre eltökélt szándéka volt ismét a családi patikában tevékenykedni. Így is tett 1938-ban, a budapesti Honvéd Kórházban eltöltött rövid katonai kiképzés után. Döntését semmiképpen nem bánta meg, hiszen nem sokkal később megismerkedett Nellikével, későbbi feleségével, aki szíves örömet vele tartott Lövőre. 1940-ben édesapjától átvette a családi patikát, és nem csak fenntartotta annak színvonalát, népszerűségét, de fejlesztette a laboratóriumot. Sőt, egy remek ötlettel tablettázó gépet szereltetett fel, így tablettáikkal bejárták a környéket, eljutottak Miskolctól Szegedig. Neki köszönhetően a gyógyszertár még nagyobb hírnévre tett szert.

Magánélete harmonikusan alakult Nellikével, megszületett két fia. Azonban a nyugalom és fejlődés kora véget ért a második világháború kitörésével. Kétszer is behívták, de mint egyedül dolgozó gyógyszerészt, hazaengedték. 1942 nyarán orosz hadműveleti területre kellett mennie, egy vegyvizsgálati állomásnak lett vezetője, ahol olyan kiemelkedő munkálatokat folytatott, hogy egyenesen Signum Laudissal jutalmazták.

Patika Múzeum

1944-ben megszületett lányuk. Hazamehetett, de otthon háborús állapotokat talált: Lövő harcok nélkül került a szovjetek kezére, s bár neki, csakúgy, mint az orvosoknak, viszonylagos biztonsága volt, a háború után gyógyszertárát, a családi örökséget államosították. Új munkahelyet kellett találnia. Sopronban, a volt Angyal gyógyszertárban találta meg, ahova minden nap vonattal járt be. Hamarosan új szakmai és emberi kapcsolatokra tett szert, a legkiemelkedőbb ezek közül munkatársával, *Nikolic s Károllyal*, a későbbi gyógyszerész professzorral kötött szoros, egész életre szóló barátsága lett. Számos közös kísérletük és közleményük volt, melyek publikálását akkor sem szakították meg, mikor Dini bácsi szakfelügyelőként folytatta pályáját.

* Megjelent a Semmelweis Egyetem c. folyóirat 2007. februári számában Lovász Virág és BMD tollából; másodközlés a Szerkesztőség hozzájárulásával.

Ekkor azonban a nélkülözés évei következtek Dini bácsi vallja: a családi összetartás, a szeretet és a hit segítette nekik átvészelni ezeket az időket. Isten áldásának tartja, hogy ekkor kedvező ajánlatot kapott Győrben, mint gyógyszerész-szakfelügyelő, amire nagy szüksége volt. Annál is inkább, mert 1954-ben feleségével újabb gyermekáldásnak lehettek részesei, megszületett Kornél fiuk. 1958-ban Sopronba helyezték a Köztársaság utcai gyógyszertár vezetőjének. 1968-ban Nikolics Károly professzor úrral közösen létrehozták a soproni Patika Múzeumot *Antall József* támogatásával. Szakfelügyelői munkássága idején Dini bácsi több kollégájával közösen újraindította a Rozsnyai Mátyás Emlékversenyt, amely a fiatal gyógyszerészeknek nyújt tudományos fórumot mind a mai napig. 1981 elején nyugdíjba vonult. 1993-ban felesége elhunyt, Dini bácsi ezzel lelki társát, életének fő támaszát veszítette el. Megtört szívvel, de továbbra is aktívan élt.

Különleges élet

Megható színfoltja volt Dini bácsi közvetlen hangú levele *Dávid Ádám*, a Gyógyszerészeti Intézet legfiatalabb doktorjelöltjének PhD védésén, amelyben az intézetben elsőként doktorált gyógyszerészként köszöntötte a legfiatalabb „kollégát”

Horváth Dénes mind a mai napig aktív tanácsadója több szakmai intézetnek is. Jelenleg hat unokával és hat dédunokával büszkélkedhet, hosszú és különleges életét, nagy családját a Jóisten ajándékának tekinti. Élete eseményekben gazdag volt, hiszi és vallja, hogy az egészség és a család a legnagyobb olyan érték a világon, amit ember magáénak tudhat. Dini bácsi életéért, emberi tartásáért, szakmai eredményeiért az egész gyógyszerész-társadalom hálás lehet.

Legfőbb kitüntetései: Signum Laudis, 1943; Kiváló gyógyszerész, 1957; Miniszteri dicséret, 1968; Szakszervezeti munkáért arany fokozat, 1957; Nikolics Károly aranyérem, 2003; Sopronért Díj, 2003; Semmelweis Egyetem Gyógyszerésztudományi Kar Oktató gyógyszerésze, 2003; Magyar Köztársaság Ezüst Érdemkeresztje, 2005; Semmelweis Egyetem rubindiploma, 2005; Semmelweis Egyetem Gyógyszerészeti Intézet Jubileumi Emlékérem, 2005.

288

Az Egyetemi Gyógyszerészeti Intézet és Egyetemi Gyógyszertár kollektívája 1936/37-es tanév.
Középen Mozsonyi professzor, balján dr. Csipke Zoltán,
jobb oldalán dr. Némedy Imre,
hátsó sor balról a harmadik dr. Horváth Dénes

Dini bácsi átveszi a rubindiplomát